

Arrest

nr. 181 079 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 februari 2016 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische moeder, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 24 augustus 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 25 augustus 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.02.2016 werd ingediend door:

Naam: [O.]

Voornaam: [D.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van de Rijksdienst voor Pensioenen dd.14.08.2015 voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf augustus 2015 recht heeft op een inkomensgarantie voor ouderen of IGO van respectievelijk €1011,70. Echter, het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen (arrest RvS nr. 232.848 dd.10.11.2015).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Tevens werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van betrokkene zelf. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Verzoeker wijst nadrukkelijk op artikel 20, lid 2 onder a van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU):

"De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;"

Dat in casu een weigering tot het grondgebied een schending van art. 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie oplevert.

Dat verzoeker verwijst naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie, meer bepaald de arresten, Zambrano, McCarthy en Dereci

Dat in het Zambrano arrest aan art. 20 VWEU rechtstreekse werking werd toegekend: een Unieburger kan zich op art. 20 VWEU beroepen wanneer het genot van zijn belangrijkste rechten als Unieburger in gevaar komt door de toepassing van een nationale regel.

Dat het recht op vrij verkeer van personen één van de belangrijkste rechten van de burger van de Unie is. Het Hof licht dit in het Dereci arrest toe (§ 66):

"Hieruit volgt dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten".

Dat hierbij opgemerkt dient te worden dat ook het recht op gezinshereniging (art. 8 EVRM) als één van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten wordt gezien. Het Hof licht dit toe in Dereci § 72:

"Wanneer hij daarentegen van oordeel is dat genoemde situatie niet binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt, zal hij dit onderzoek in het licht van artikel 8, lid 1, van het EVRM moeten verrichten".

Dat in casu verzoeker zelf werkt en de facto zijn moeder te zijnen laste is eerder dan dat hij ten laste is van de moeder.

Dat gedaagde stelt geen rekening te moeten houden met het inkomen van verzoeker terwijl dit wel degelijke een pertinent gegeven is waarmee rekening dient te worden gehouden.

De moeder van verzoeker is volledig afhankelijk van haar zoon.

Dat het Hof in het Zambrano arrest heeft bepaald dat kinderen die de nationaliteit van een Europese lidstaat hebben, verzorgd moeten kunnen worden door hun ouders, ook al hebben die ouders geen verblijfsrecht.

Onderhavig geval vertoont sterke overeenkomsten met het hierboven aangehaalde arrest.

Echter, hier is niet het kind afhankelijk van de ouder, maar de grootouder hulpbehoevend en afhankelijk van haar kleinzoon, zijnde verzoeker.

Dat de strekking van het Zambrano arrest zich geenszins beperkt tot minderjarige kinderen. Dit blijkt uit de bewoordingen van het Hof; er wordt herhaaldelijk gesproken van een 'burger van de Unie' in algemene zin.

Dat minderjarigheid geenszins een criterium is om al dan niet een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het speelt slechts een rol bij de vraag naar de afhankelijkheidsrelatie. In geval van minderjarige kinderen ligt de afhankelijkheidsrelatie voor de hand daar zij nog niet voor zichzelf kunnen zorgen.

Dat dit zeer zeker niet betekent dat er geen afgeleid verblijfsrecht op basis van een afhankelijke relatie tussen meerderjarigen kan zijn. Zo oordeelde de rechtbank 's-Gravenhage (Nederland) dat een Turkse vader een afgeleid verblijfsrecht had terwijl de moeder van de kinderen de Nederlandse nationaliteit had. De rechtbank oordeelde op basis van de psychiatrische rapporten van de vader waarin werd gesteld dat hij bij scheiding van zijn gezin zeer waarschijnlijk in een psychose zou raken. Ook werd hij 'onmisbaar voor het gezin' genoemd.

Volgens de rechtbank was het waarschijnlijk dat:

"... de weigering eiser een verblijfsvergunning te verlenen ertoe zal leiden dat zijn kinderen verplicht worden het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Immers zal de weigering tot gevolg hebben dat eisers partner en zijn kinderen eiser zullen volgen naar Turkije om te voorkomen dat het risico van psychotische ontregeling van eiser bij scheiding van zijn gezin (...) zich verwezenlijkt".

Dat het Zambrano arrest parallelle toepassing vindt.

Dat verzoeker een afgeleid verblijfsrecht heeft op grond van art. 20 VWEU.

Dat aan geen van de voorwaarden van art. 27 van de Richtlijn 2004/38/EG is voldaan op basis waarvan dit verblijfsrecht beperkt kan worden."

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling voorziet dat volgende familieleden van een Belg die zijn recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie niet heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het VWEU een recht op verblijf kunnen laten gelden:

*"1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."*

Verzoeker diende in functie van zijn Belgische moeder een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zijn betoog dat hij een aanvraag indiende in functie van zijn grootmoeder mist feitelijke grondslag.

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet diende verzoeker het bewijs aan te brengen dat zijn moeder aan de volgende voorwaarden voldoet:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :
1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Verzoeker, die meerderjarig is, betwist niet dat zijn moeder een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt en dat dit inkomen door verweerder niet in aanmerking mag worden genomen om te bepalen of zij over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Er blijkt derhalve niet dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat, gezien verzoekers moeder niet over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, er niet is voldaan aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie te kunnen laten gelden.

Verzoeker stelt daarenboven dat hij zelf werkt *“en zijn moeder de facto te zijnen laste is, eerder dan dat hij ten laste is van zijn moeder”* en geeft hiermee dus aan dat hij niet kan worden beschouwd als een persoon ten laste van een burger de Unie. Hij houdt evenwel voor dat, aangezien hij voor zijn moeder zorgt, hij ook een recht op verblijf dient te kunnen laten gelden en verwijst in dit verband naar artikel 20 van het VWEU en de vaststellingen van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in het arrest Zambrano (HvJ 8 maart 2011, nr. C-34/09). In dit arrest kan evenwel slechts worden gelezen dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd *“dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen”*. Verzoeker is evenwel een meerderjarige man met de Marokkaanse nationaliteit – hij is dus geen jong kind en evenmin een burger van de Unie – en kan derhalve niet voorhouden dat hij op basis van voormeld arrest enig recht op verblijf kan laten gelden of dat hij *“aan de status van burger van de Unie”* rechten kan ontleenen.

In zoverre verzoeker verder nog verwijst naar het arrest Dereci (HvJ 15 november 2011, nr. 256/11) wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in dit arrest tot de volgende conclusie kwam:

“Het recht van de Unie en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet ertegen verzetten dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat, waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, hetgeen de verwijzende rechter moet nagaan.”

In casu wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers Belgische moeder, ingevolge de weigering om verzoeker tot een verblijf van meer dan drie maanden toe te laten, het Belgische grondgebied zal dienen te verlaten en dat enig recht verbonden aan haar status van burger van de Unie in het gedrang komt. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoeker en zijn moeder in het verleden reeds lange tijd gescheiden van elkaar hebben geleefd en dat verzoeksters moeder in België een inkomensgarantie voor ouderen kan genieten en bijgevolg niet financieel afhankelijk is van verzoeker. Het staat ook niet vast dat de medische situatie van verzoekers moeder dusdanig is dat zij de permanente begeleiding van verzoeker nodig heeft. Uit een aan de Raad voorgelegd attest kan immers enkel worden afgeleid dat verzoeker aan een arts verklaarde dat zijn moeder geheugenklachten heeft. Er ligt echter geen bewijs voor waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat zijn moeder een mentale aandoening heeft waardoor zij niet meer zelfstandig zou kunnen functioneren. Verzoekers verwijzing naar een rechterlijke beslissing waarbij een psychiatrisch verslag werd overgelegd is dan ook niet dienstig. Aangezien er nog kinderen van verzoekers moeder in België verblijven kan trouwens niet worden geconcludeerd dat enkel verzoeker, indien nodig, zijn moeder voortdurend kan bijstaan. Er blijkt zelfs niet dat verzoeker een dergelijke begeleiding zou kunnen verstrekken, aangezien hij aangeeft te willen werken.

Het Hof van Justitie heeft in een van zijn overwegingen in het arrest Dereci tevens gewezen op het feit dat het recht op een privé- en een gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in aanmerking moet worden genomen. Gelet op het feit dat niet blijkt dat verzoeker en zijn moeder – nu zij langere tijd van elkaar gescheiden leefden – een hechte band hebben en daarenboven ook niet blijkt dat er sprake is van een effectieve afhankelijkheidsrelatie kan echter ook niet worden geconcludeerd dat enig recht op een privé- of gezinsleven, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, door verweerder werd miskend (cf. EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De bewering van verzoeker dat verweerder bij de beoordeling van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie rekening had dienen te houden met de inkomsten die hij zelf verwerft vindt geen steun in de bepalingen van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet of in de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 23 april 2015, nr. 230.955).

Aangezien verzoeker niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG valt kan hij ook niet dienstig verwijzen naar artikel 27 van deze richtlijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat artikel 20 van het VWEU werd geschonden.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK